

COMUNICAT DE LA UNIVERSITAT ROVIRA I VIRGILI

La Universitat Rovira i Virgili, davant les notícies aparegudes a la premsa sobre la querella per prevaricació contra el rector Lluís Arola i el professor coordinador de les PAAU Joan Igual, i davant la desproporcionada difusió que aquest fet ha tingut, vol manifestar:

1. Que la Universitat Rovira i Virgili no ha volgut fins ara fer cap manifestació sobre els fets, per considerar que era un tema en mans dels tribunals i en estar *sub iudice* ; ha entès que calia ser respectuós amb les diverses resolucions judicials, independentment de que es comparteixin o no, no fent cap manifestació oficial sobre les mateixes.

2. Que les informacions, desinformacions i malentesos produïts danyen la imatge i enfosqueixen la bona feina que en docència, recerca i gestió està fent la comunitat universitària.

3. Atès que s'ha filtrat a la premsa les resolucions judicials i les demandes de l'acusació i la Sra. Josefina Albert ha fet declaracions als mitjans de comunicació sobre els fets que estan per jutjar, la Universitat es veu en la necessitat de donar a l'opinió pública un informe dels fets.

Tarragona, 13 d'abril de 2000

INFORME DELS FETS SOBRE L'ACUSACIÓ DE PREVARICACIÓ CONTRA EL RECTOR AROLA I EL COORDINADOR DE LES PAAU, PROFESSOR IGUAL

1. Les proves d'accés realitzades en els diferents tribunals de la Universitat Rovira i Virgili (URV), en els mesos de juny i setembre de l'any 1998 es desenvoluparen amb total normalitat i no es va fer constar a les actes cap incidència. Tampoc hi hagué cap queixa formulada per alumnes.

2. Per un escrit de l'adjunt segon del Defensor del Pueblo de data 16/11/1998, la Universitat té coneixement dels escrits de dos professors, vocals de tribunals de les PAAU, que denunciïn a la institució estatal la discriminació establerta en favor de la llengua catalana, en donar als alumnes els exercicis escrits en aquesta llengua. La professora Albert i el professor Fernández van denunciar, segons el Defensor del Pueblo que *“los presidentes de los tribunales en los que participaron recibieron la orden de no repartir los pocos ejemplares de las pruebas imprimidos en castellano y como consecuencia de ello a dos alumnos del tribunal número uno se les denegó la solicitud de obtener un ejemplar en castellano”*.

3. La Universitat fa les indagacions corresponents per saber què podia haver passat, i es va comprovar que en les actes dels tribunals no constava cap referència als fets denunciats, ni tampoc no els constava als presidents dels tribunals, ni era possible identificar cap alumne que hagués sofert els perjudicis denunciats, ni cap alumne s'havia queixat, ni ningú, amb l'excepció de la Sra. Albert, va presenciar els fets denunciats.

4. A la vista dels fets, la Universitat, per mitjà del vicerector responsable de l'accés, va proposar excloure els esmentats professors de les proves de l'any 1999 i, per tant, que el rector, en ús de la discrecionalitat legal que té per deduir els nomenaments, no els nomenés. En cap moment no es va considerar l'obertura d'un expedient disciplinari.

5. La raó de l'exclusió no era que la Sra. Albert hagués repartit exàmens en castellà, ni tampoc que ella i el Sr. Fernández s'haguessin adreçat al Defensor del Pueblo, com ella i alguns mitjans de comunicació afirmen categòricament i insistentment. La raó era que si realment es va prohibir repartir exàmens en castellà (cosa que no s'ha pogut demostrar), ells ho havien d'haver denunciat immediatament al president del tribunal per evitar problemes als alumnes, d'acord amb la normativa establerta.

6. L' exclusió va ser anunciada de manera oral pel professor coordinador de les PAAU als esmentats professors (maig) i, posteriorment, el vicerector responsable de les PAAU va signar-ne una resolució escrita (juny). No hi ha cap document d'exclusió signat pel rector.

La proposta d'exclusió va ser exposada a la Comissió Coordinadora de les PAAU de Catalunya, que la va trametre a la Comissió del COU i de les PAAU del Consell Interuniversitari de Catalunya, el qual, en la sessió del 14/4/99, no plantejà cap objecció ni remarca a la proposta.

7. Els professors exclosos de les PAAU adrecen la seva protesta de ser apartats de les proves al Síndic de Greuges de la Universitat. Gràcies a la resolució del Síndic, la Universitat s'assabenta que la queixa formulada el 15/7/98 per la senyora Josefina Albert especificava que *“...en las pasadas pruebas de acceso a la universidad, en el tribunal...de Tarragona, en el que participé como vocal, se negó a dos alumnos el examen en castellano,...Ante mi petición al Presidente del Tribunal de la versión en castellano, en presencia del Coordinador, este me facilitó un ejemplar en castellano diciéndome que no lo entregara, sino que explicara lo que no entendieran los alumnos, ya que tenían que acostumbrarse a hacerlo todo en catalán. Yo, a pesar de que me juego el no volver a participar en estas pruebas, decidí por mi cuenta hacer fotocopias y entregar la versión castellana a quien así lo solicitara”*.

L'altra queixa formulada pel senyor J.M. Fernández, també vocal, qüestionava la legalitat de les normatives de les proves d'accés a la universitat perquè els presidents dels tribunals van rebre l'ordre de no repartir els pocs exemplars de les proves impreses en castellà (cosa desmentida per tots ells), però centra les queixes en la política lingüística i les instruccions adreçades als presidents dels tribunals i aprovades per la Comissió de Coordinació i Organització de les PAAU a Catalunya.

El Síndic, en data 2 de juliol del 1999, recomana a la Universitat que el professor J.M. Fernández se'l pugui considerar idoni en els propers anys, atès que la seva queixa al Defensor del Pueblo és catalogable de política, i demana a aquest professor que reflexioni a l'hora de denunciar fets que *“no són certs, sinó interpretacions forçades d'instruccions -el redactat de les quals pot ser més o menys afortunat- però en cap cas contrari a la legalitat vigen”*. Respecte a la senyora Albert, el Síndic reconeix que la professora

va actuar de manera unilateral i al marge de les instruccions rebudes, i que no va posar els fets en coneixement del president del Tribunal de les PAAU.

8. En conèixer l'exclusió, els professors s'adrecen de nou al Defensor del Pueblo (primers de maig del 1999) denunciant que les autoritats acadèmiques han decidit castigar-los per exercir els seus drets de ciutadans davant la institució esmentada anteriorment.

9. El rector exposa àmpliament el tema a la Junta de Govern del dia 4 de juny. Alguns membres de la Junta van manifestar la seva preocupació per la indefensió i els prejudicis amb què es pot trobar la nostra institució davant la publicació persistent d'informacions incorrectes i no contrastades. Cap membre de la Junta no va mostrar desacord amb la posició adoptada i exposada en l'informe del rector.

10. El 18 de juny apareix a la premsa la notícia que la professora Albert decidex portar el cas a un tribunal contenciós administratiu amb l'objectiu que se li restitueixi la correcció dels exàmens de selectivitat i se la indemnitzi dels possibles perjudicis econòmics. El 7 de juliol, i per la premsa, se sap que també pensa presentar una denúncia al Jutjat de Guàrdia de Tarragona, que posteriorment transforma en querella pels delictes de prevaricació i d'impedir l'exercici dels drets fonamentals.

11. El 15 de juliol de 1999 el rector Lluís Arola, el vicerector Estanislau Pastor i el coordinador de les PAAU Joan Igual van haver de declarar davant el Jutjat d'Instrucció de Tarragona. La citació del Jutjat respon a la denúncia i a la querella posterior presentada per la Sra. Josefina Albert per suposada prevaricació amb motiu d'haver estat exclosa dels tribunals de les PAAU, i per pretesa falta greu contra l'exercici dels drets cívics. Es coneix que la causa de la professora Albert és portada per un advocat de l'associació Convivència Cívica Catalana, presidida pel Sr. Alejo Vidal-Quadras, la mateixa associació que havia interposat un recurs davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya contra el Reglament d'usos lingüístics a la URV.

12. El Defensor del Pueblo, coneixedor dels articles de premsa que deien que la Universitat havia exclòs ambdós professors per adreçar-se a la seva institució, demana informació a la Universitat sobre el tema. En la contesta de la informació enviada, el Defensor del Pueblo (12/7/99) exigeix al rector que immediatament es revisin els acords de la Universitat i es declari expressament que "*dichos profesores reúnan los requisitos necesarios de idoneidad para participar en las mismas*". La resolució no podia tenir efecte, en virtut de l'article 17.2 de la Llei orgànica del Defensor del Pueblo, la qual estableix que ha d'abstenir-se de qualsevol actuació en relació amb els casos que coneix quan aquest són objecte d'activitat judicial.

13. La defensa dels denunciats, a la vista que la instrucció no aportava cap indici d'haver-se comès una infracció penal, demana l'arxiu del procés. Del cas, se'n fa càrrec una jutgessa substituïda per vacant del jutge titular que va iniciar la instrucció. A les vigílies d'acabar el període de substitució, la jutgessa dicta un acte sense cap argumentació de fet ni de dret, pel qual acorda seguir el procés per delicte, sense resoldre ni dir res sobre la petició d'arxiu. La defensa recorre i el recurs és estimat, de manera que es declara la nul.litat de la resolució (26/1/2000).

14. El Ministeri Fiscal, en el tràmit que se li va donar per manifestar-se contra l'anterior recurs, va demanar que es dictés una nova interlocutòria que li permetés formular acusació i obrir el judici oral, fet amb el qual queda ja definida la pretensió acusatòria del fiscal. El Ministeri Fiscal, d'altra banda, exclou provisionalment de la imputació el vicerector Sr. Estanislau Pastor, per no haver resolt personalment l'exclusió, ni haver portat a terme la investigació administrativa.

15. L'11 de febrer del 2000, el jutge titular del Jutjat d'Instrucció núm. 3 de Tarragona, raona que de les actuacions practicades hi ha indicis que el rector Lluís Arola i el coordinador de les PAAU Joan Igual han comès el delicte de prevaricació, i es desestima l'acusació per impedir l'exercici de drets fonamentals. El jutge considera que s'escau la preparació del judici oral. Segons la resolució, el jutge estima que la limitació d'utilitzar l'idioma castellà és inconstitucional i la prevaricació pot consistir en l'aplicació d'una norma anticonstitucional. De manera concloent, l'instructor fa referència a la normativa de les PAAU, que no ha estat declarada inconstitucional en cap instància.

16. El 25 de febrer, el Comissionat per a Universitats i Recerca expressa el seu suport als senyors Arola i Igual i diu que "*No hi ha dubte que aquest només és un incident d'una campanya que té per àmbit tota la universitat catalana*". El 16 de març, la Junta del Consell Interuniversitari de Catalunya expressa el seu

convenciment que l'actuació del rector de la URV va ser correcta en l'exercici de les competències que li atorga la legislació vigent sobre la matèria.

17. El 7 de març, el jutge del Tribunal Contenciós Administratiu núm. 1 de Tarragona, admet la demanda de la senyora Josefina Albert contra la Universitat Rovira i Virgili. La part demandant vol que es declari que l'esmentada professora reunia els requisits necessaris d'idoneïtat per participar a les PAAU. Aquest contenciós té el seu origen en la resolució del vicerector responsable de l'accés, Estanislau Pastor, que l'exclou de ser vocal de tribunal per no fer ús de les vies de comunicació i d'informació establertes sobre el que va considerar una incidència greu en una de les proves, en la mesura que el dit incompliment podia haver comportat una lesió greu dels drets dels alumnes. La Universitat considera que té el deure de vetllar pel desenvolupament correcte d'aquestes proves.

18. A finals de març, el Defensor del Pueblo anuncia al rector que ha decidit suspendre la seva intervenció fins que s'acabin els tràmits judicials. Diu també que les seves actuacions no s'han orientat en cap moment a determinar "*la posible existencia de conductas susceptibles de reproche de carácter penal*".

19. El 5 d'abril es notifica als imputats les demandes de la Fiscalia i de l'acusació de la demandant, alhora que es comunica l'obertura de judici oral al Jutjat Penal de Tarragona. El fiscal demana 8 anys d'inhabilitació de càrrec públic per al rector i per a Joan Igual, inclou el professor J. M. Fernández a la causa, per haver estat també "*perjudicat i víctima d'un delict*"; i 500.000 PTA per danys morals a cadascú i la quantitat deixada de percebre per no ser vocals de tribunals de les PAAU. L'acusació particular demana pels imputats 8 anys i 6 mesos d'inhabilitació per prevaricació i 2 anys i 6 mesos d'inhabilitació per delictes contra els drets individuals, 120.000 PTA per no haver actuat de vocals dels tribunals, 10 milions de PTA en concepte de danys morals per a la Sra. Albert i 5 milions per al Sr. J.M. Fernández. Segons els mitjans de comunicació, la mateixa Sra. Albert va filtrar aquestes demandes a la premsa i altres mitjans.

20. Els advocats de la defensa presenten un recurs de queixa davant l'Audiència de Tarragona, en el qual demanen el sobreseïment de la causa, o, com a mínim, que es practiquin més diligències. Aquest recurs de queixa ha estat admès a tràmit per la sala 2a de l'Audiència de Tarragona.

Tarragona, 13 d'abril de 2000